

Sygn. akt: OSD 61/14

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH
z dnia 11 lutego 2015 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych
w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Robert Staszewski
Sędziowie: r. pr. Waldemar Lewandowski
r. pr. Krystyna Skotowska – Tomkiewicz

Protokolant: apl. radc. Katarzyna Cierniewska

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego r. pr. Moniki Klonowskiej

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 14 stycznia 2015 oraz 11 lutego 2015r., roku sprawy
z zawiadomienia Prokuratora Rejonowego p. , przeciwko r. pr.

obwinionemu o to, że:

w sporządzonym zażaleniu z dnia 03.03.2014 r., skierowanym do Sądu Rejonowego
za pośrednictwem Prokuratury Rejonowej przekroczył granice
określone granicami prawa i rzeczowej potrzeby poprzez użycie określeń i sformułowań
daleko wykraczających poza określone standardy, które jednocześnie stanowią obrazę zarówno
urzędu, instytucji jak i osoby uczestniczącej w postępowaniu tj. popełnienie przewinienia
dyscyplinarnego z art.64 ust 1 w zw. z art.3 ust 2 i art.11 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r., o
radcach prawnych (tekst jedn. DZ.U.2014poz 637 z póź. zm) w zw. z art.1 art. 6 art. 27 ust 3
i 6 art.30 i art.31 KERP

ORZEKA

1. Uznaje r. pr. za winnego popełnienia zarzucanego mu wyżej
czynu i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach
prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 roku, poz. 637 z późn. zmianami), wymierza
mu karę upomnienia,
2. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych
obciąża r. pr. kosztami postępowania w kwocie 827,80 zł
(słownie: osiemset dwadzieścia siedem złotych osiemdziesiąt groszy) na rzecz
Okręgowej Izby Radców Prawnych

wpawa

Robert Staszewski

Katarzyna Cierniewska

Uzasadnienie

73

Radca prawny [REDAKTOR] działając na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa przez [REDAKTOR] z siedzibą w [REDAKTOR] w dniu 3 marca 2014 roku skierował do Sądu Rejonowego [REDAKTOR] (za pośrednictwem Prokuratora Rejonowego w [REDAKTOR] zażalenie na postanowienie Prokuratora Rejonowego w [REDAKTOR] dnia 6 lutego 2014 roku, sygn. [REDAKTOR] (dowód: k. 2 – 4).

W treści uzasadnienia tego zażalenie użył on następujących sformułowań:

„kwestionowane obecnie postanowienie tego samego Prokuratora, bliźniacze w zakresie rozstrzygnięcia z orzeczeniem już wcześniej uchylonym przez Sąd, jawi się jako skandaliczne bezprawie, którego dopuścił się urzędnik publiczny mający stać na straży praworządności ...”

„nie do przyjęcia jest sytuacja gdy Prokurator ośmiela się ponownie orzekać w zakresie zagadnień już przez Sąd prawomocnie rozstrzygniętych, to jest gdy postanowienia sądowe nadal pozostają aktualne i wiążące ...”

„ ... jest to oczywiste, rażące naruszenie prawa tym bardziej karygodne, gdy zauważyć, że Prokurator w uzasadnieniu swojego nowego orzeczenia wprost podważa pogląd prawny Sądu zawarty w prawomocnym orzeczeniu, arbitralnie uznając go za przedwczesny (sic!). Motywem, który pchnął Prokuratora do tak rażącego złamania prawa okazała się jedynie swoista dygresja Sądu Najwyższego, zawarta w uzasadnieniu postanowienia o odmowie podjęcia uchwały ...”

„... waga wytykanego, skandalicznego bezprawia, którego dopuścił się Prokurator Prokuratury Rejonowej w [REDAKTOR] zmusza do głębokiej refleksji nad przydatnością osoby wykonującej obowiązki w taki sposób do pełnienia tego tak niezwykle odpowiedzialnego urzędu ...”

„ ... ewentualna akceptacja dla opisywanych, rażąco bezprawnych działań Prokuratora pozwala na trudne do podważenia założenie, że skoro Prokurator czuje się umocowany by negować prawomocne, wydane przez Sąd orzeczenia procesowe ...”

„ ... obok rażącego naruszenia procedury karnej, Prokurator w sprawie niniejszej wykazał się także ewidentnym brakiem zrozumienia podstaw prawa Unii Europejskiej, a również nieznanymi poglądów doktryny i orzecznictwa , istotnych w sprawie ...” (dowód: k. 3 i 4)

Prokurator Rejonowy z Prokuratury Rejonowej w [REDAKTOR] jako osoba która prowadziła przedmiotowe postępowanie uznała, że radca prawny [REDAKTOR] używając takich określeń w piśmie procesowym naruszył zasady etyki określone Kodeksem Etyki Radcy Prawnego i dlatego w dniu 11 kwietnia 2014 roku o tym zachowaniu powiadomiła Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOR] (dowód: k. 1).

Pismo to według właściwości zostało skierowane do Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOR] (dowód: k. 6), a następnie przekazane do rozpoznania Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP [REDAKTOR] (dowód: k. 5).

Rzecznik Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOR] w dniu 26 maja 2014 roku wydał postanowienie o wszczęciu dochodzenia, sygn. akt RD 58/14 (dowód: k. 8-10).

Po przeprowadzonym dochodzeniu, w trakcie którego przesłuchano w charakterze świadka [REDAKTOR] (dowód: k. 20-22), Rzecznik Dyscyplinarny wydał w dniu 14 października 2014 roku postanowienie o przedstawieniu zarzutów radcy prawnemu [REDAKTOR] (dowód: k. 31-36).

Rzecznik Dyscyplinarny zarzucił radcy prawnemu [REDAKTOR] „że w sporządzonym zażaleniu z dnia 03.03.2014 r. skierowanym do Sądu Rejonowego w [REDAKTOR] przekroczył granice określone przepisami prawa i rzeczowej potrzeby poprzez użycie określeń i sformułowań daleko wykraczających poza przyjęte standardy, które jednocześnie stanowią obrazę zarówno urzędu, instytucji jak i osoby uczestniczącej w postępowaniu, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 i art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Tekst Jednolity

[Handwritten signature]

W dniu 11 lutego 2014 roku, po wywołaniu sprawy i otwarciu przewodu sądowego, obwiniony radca prawny [REDAKTOWANE] oświadczył Sądowi, że uznaje swoją winę i wnosi o nie przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz że przeprasza panią prokurator [REDAKTOWANE] za użyte określenia w wyżej wymienionym zażaleniu, jednocześnie wnosi o wymierzenie mu kary upomnienia.

Art. 387 k.p.k. § 1 stanowi m. in., że do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej oskarżony, któremu zarzucono występki, może złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzeniu mu określonej kary lub środka karnego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Natomiast § 2 tego artykułu stanowi, że Sąd może uwzględnić wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości i cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nie przeprowadzenia rozprawy w całości. Ponadto uwzględnienie takiego wniosku przez Sąd jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu ani prokurator ani pokrzywdzony.

Stosownie do orzecznictwa Sądu Najwyższego wniosek taki może być uwzględniony, gdy zostaną spełnione następujące warunki:

- czyn zarzucany stanowi występki (SN III KK 245/08),
- okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości (SN III 254/10),
- pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości osiągnięte zostaną cele postępowania karnego (SN IV KK 145/06),
- brak sprzeciwu prokuratora i pokrzywdzonego,
- wniosek spełnia wymogi formalne określone w art. 387 § 1 k.p.k..

Sąd zważył, że skoro stosownie do treści art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U. 2014, poz. 637) w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego, to zastosowanie dyspozycji zawartych w treści art. 387 k.p.k. jest celowe i zarazem konieczne.

Jednocześnie Sąd stwierdza, że nie budzi wątpliwości kwalifikacja prawna zarzucanego radcy prawnemu [REDAKTOWANE] czynu ani jego rodzaj ani też stopień zawinienia, mające wpływ na rozmiar odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego.

Skoro okoliczności czynu nie budzą wątpliwości, a został osiągnięty cel postępowania tj. wykazana został czynny żal przez obwinionego i zrozumiał on swój czyn, nadto ani Rzecznik Dyscyplinarny ani przedstawiciel Prokuratury Rejonowej w [REDAKTOWANE], pani Prokurator [REDAKTOWANE] nie sprzeciwili się temu wnioskowi, to orzeczona kara jest adekwatna do zarzucanego czynu i uzasadniona.

